

ANTHOLOGIUM
EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.
GRÆCE ET SVETHICE.

QUOD,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

P. P.

MAG. AXELIUS GABRIEL SJÓSTRÓM,
Literaturæ Græcæ Adjunctus Ordinarius,

ET

GEORGIUS DE BESCHE,
Nobilis, Satacund., Stipend. Publicus.

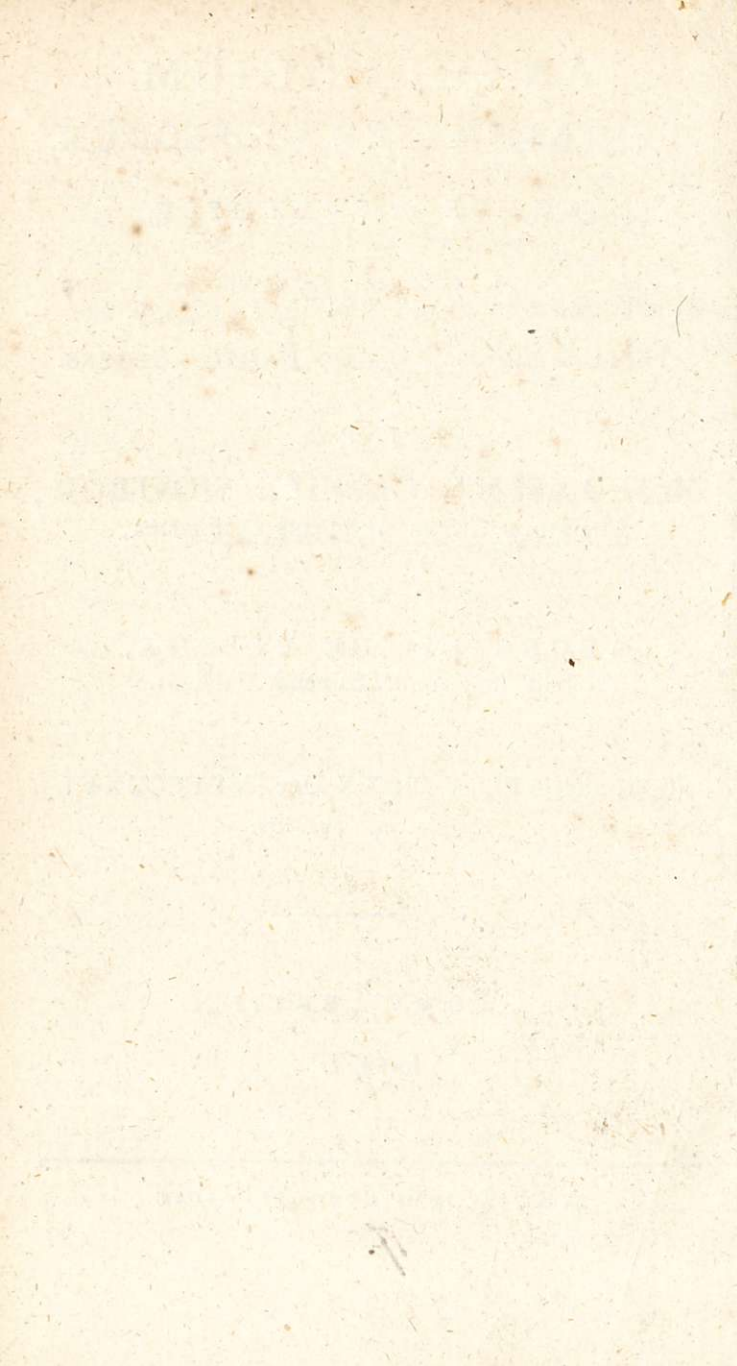
In Auditorio Philos. die XX Dec. MDCCCXXVI.
horis a. m. consuetis,

TOMI TERTII.

PARS 1.

ABOË, typis Frenckellianis.

17.

ANTHOLOGIUM
EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

GRÆCE ET SVETHICE.

TOMUS TERTIUS.

1. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σμερδίη ὦ ἐπὶ Θρηκὶ τακεῖς καὶ ἐπ' ἔσχατον ὀστεῦν,
 Κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
 Τερπνότατε Μούσῃσιν, Ἀνάκρεον, ὦ πὶ Βαθύλλῳ
 Χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
 Αὐτοματαί τοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἀκρητον,
 Κῆκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίῳ
 Αὐτόματοι δὲ φέροισιν ἴον, τὸ Φιλέσπερον ἄνθος,
 Κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοιτο δρόσω,
 Ὅφρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνῶμενος ἄβρα χερσεύσης,
 Βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλῃν.

Jacobs A. G. T. I p. 316 Nr. 31. *Animadv.* Vol. I P. 2 p. 389.

2. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄσκη μὲν πατρὶς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος
 Ὅστέα πληζίππων γῇ Μινυῶν κατέχει
 Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν,
 Ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ σοφίης.

Jacobs A. G. T. I p. 322 Nr. 54. *Animadv.* Vol. I P. 1 p. 407.

3. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀρχίλοχον καὶ σταῖδι καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητάν,
 Τὸν τῶν Ἰάμβων οὐ τὸ μυρίον κλέος

1. cfr. α Nr. 12. Elegans carmen, in quo poëta *Anacreonti* etiam apud inferos vini & amoris fructum precatur. v. 10. *Eurypyle* erat e mulieribus, quas carminibus celebravit *Teius* senex; fit quoque ejus mentio in *Fragm.* apud *Athenæum*.
 2. cfr. β Nr. 3. *Chersio Orchomenio* hoc Epigr.

1. DIOSKORIDES.

Du som brann i hvarendaste lem för den Thrakiske
Smerdis,

Förste man på kalas, först i de nattliga lag,
Musernas ljufvaste vän, o Anakreon, som för Bathyllos
Gjöt vid rågad pokal mången försmäktande tår,
Sjelfmant välle åt dig de renaste källor af drufmust,
Och ur de saligas land strömmar afgudarnes dryck;
Sjelfmant lunderna alstre violn, den blomman så qväll-
kär,

Fostre med läskande dagg häckar af myrten der-
hos,

Att du i Deos boningar än vinrusad må dansa,
Slutande kärligt i famn gyllene Eurypylé.

Tempe I B. p. 39 Nr. 40. Ed. T. T. I p. 232.

2. MNASALKAS.

Askra's bördiga land åt Hesiodos lifvet beskärde,
Men hans multnade ben gömmas i Minyers jord,
De hästtuktande mäns: störst är hans ära bland allas;
Detta är grannskarens dom, gillad af visheten sjelf.

Tempe I B. p. 18 Nr. 18. Ed. T. T. I p. 237.

3. THEOKRITOS.

Stanna, o vandringsman, vid Archilochos' graf, den
fordne skaldens,

Som iamber skref, hvas ära öfverallt omkring

a quibusdam tribuebatur, si fides *Pausaniæ*, qui,
ubi *Hesiodi* ossa, prius in agro Naupactio sepulta,
oraculi monitu Orchomenum translata narrat, hos
versiculos profert. 3. *Theocritus* Syracusanus ille;
fuit & alter, cognominis ejus, Chius, Epigramma-
tum scriptor, qui simultates dicitur gessisse cum

Διήλθε κῆπὶ νύκτα καὶ ποτ' αἶω.

Ἦ ῥά νιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπεν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κῆπιδέξιος
Ἐπεὶ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεῖδεν.

Jacobs A. G. T. I p. 509 Nr. 664. *Animadv.* Vol. I P. 2 p. 206.

4. ΑΛΚΑΙΟΥ [ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.]

Οὐδὲ θανὼν ὁ πρέσβυς ἔῳ ἐπιτέτροφε τύμβω
Βότερυν ἀπ' οἰνάνθης ἡμερον, ἀλλὰ βάτον,
Καὶ πνιγέσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσιν ὀδιτῶν
Χεῖλα καὶ δῖψαι καρφαλέον φάρυγα.
Ἀλλὰ τις Ἰππῶνακτος ἐπὶν παρὰ σῆμα νέηται,
Εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν.

Jacobs A. G. T. I p. 470 Nr. 536. *Animadv.* Vol. I P. 2 p. 360.

5. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Δισσὸς Ἔρως αἶψαι ψυχὴν μίαν. ὦ τὰ περισσὰ
Ὀφθαλμοὶ πάντῃ πάντα κατοσσόμενοι,
Εἶδετε τὸν χρυσέαισι περίσκεπτον Χαρίτεσιν
Ἀντίοχον, λιπαρῶν ἀνδρῶν ἡΐδρων.

Theopompo historico, ab *Antigono Gonata* interfectus. Præsens vero Epigr. in Catalogo fere tribuitur *Leonidæ* Tarentino. 4. cfr. α Nr. 44. Quamquam A. Messenio absque omni dubio hoc debetur carmen, nolimus tamen

Sig spred från solens uppgång till dess nedgång!
Visst var af sångens mör och af Deliske guden högt
han älskad;

Ty så harmonisk och så konstvan ingen fanns,
Att dikta sånger och vid lyran qväda.

Tempe I B. p. 21 Nr. 21. Ed. T. T. I p. 375.

4. ALKAIOS [från MITYLENE.]

Ej på sin grafvård ens den åldrige sångaren alstrat
Drufvans ljufliga frukt; törnen allena der stå,
Samt vildpäron, som snörpa ihop den törstiga stru-
pen,

Snörpa vandrarens läpp, när han vill smaka deraf.
Går du förbi den vård, som man upprest här åt Hip-
ponax,

Bed, att han slumre i ro, fri från det bitande groll!

Tempe I B. p. 45 Nr. 47. Ed. T. T. I p. 345.

5. POLYSTRATOS.

Tvefeld kärlek min själ antänder. O, dårlige ögon,
Hvarför omkring er jemt skåden I så öfverallt?
Först er Antiochos mötte, af gyllne Chariter omkring-
hvärfd,

Liksom en blomstrande ros herrlig i svannernas
krets.

authoritatem mutare codicis. — *Hipponax*, Iam-
bographus, bilis & furoris erat plenissimus.
v. 3. Est *ἀχέρδης* h. l. *pyrus sylvestris*, cui
proprium est *το πινγειν* & *το ἀποστύφειν τὰ*
χαιλεα J. 5. *Polystratus* locum habuit in
Meleagri corona, neque multum ante eum vixit.

Ἀρκείτω. Τί τὸν ἡδὺν ἐπηυγάσασαυε καὶ ἀβρὸν
 Στασικράτη, Παφίης ἔρνος ἰοστεφάνου;
 Καίεσθε, τρέχεσθε, καταφλέχθητε ποτ' ἤδη·
 Τῷ δύο γὰρ ψυχὴ οὐκ ἂν ἔλοιτο μία.

Jacobs A. G. T. II p. 477. Nr. 91. *Animadv.* Vol. II P. 1 p. 3.

6. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰκόνα μὲν Παρίην ζωογλύφος ἄνυσ' Ἔρωτος
 Πραξιτέλης, Κύπριδος παῖδα τυπωσάμενος·
 Νῦν δ' ὁ Θεῶν κάλλιστος Ἔρως ἔμψυχον ἄγαλμα,
 Αὐτὸν ἀπεικονίσας, ἔπλασε Πραξιτέλην·
 Ὅφρ' ὁ μὲν ἐν θνατοῖς, ὁ δ' ἐν αἰθέρι φίλτρα βρα-
 βεύη,
 Γῆς θ' ἅμα καὶ μακάρων σκηπτροφορῶσι Πόθοι.
 Ὀλβίστη Μερόπων ἱερὰ πόλις, ἃ Θεόπαιδα
 Καινὴν Ἔρωτα νέων θρέψεν ὑφαγεμόνα.

Jacobs A. G. T. II p. 466. Nr. 56. *Animadv.* Vol. I P. 1 p. 27.

7. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Οἰνοπόται, δέξασθε τὸν ἐκ πελάγους ἅμα πόντον
 Καὶ κλῶπας προφυγόντ', ἐν χθονὶ δ' ὀλλύμενον.
 Ἄρτι γὰρ ἐκ νηὸς με μόνον πόδα θέντ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἀγρεύσας ἔλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως,
 Ἐνθάδ' ὅπου τὸν παῖδα διαστείχοντ' ἐνόησε·
 Αὐτομάτοις δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.

v. 8. adhibuimus *Toupii* conjecturam; in textu legitur: οἱ δύο γὰρ ψυχὴν οὐκ ἂν ἔλοιτε μίαν.
 6. cfr. α Nr. 5. In puerum Praxitelem, cujus nomen huic lusui locum dedit. Notus Praxitelis,

Nog! — Hvi sökte er blick Stasikrates, fager och tjusfull,
 Fostrad i Paphia's lund lik med en spenslig oliv?
 Brinnen, smäkten, förtärens alltså af kärlekens lågor!
 Ty ett endaste bröst rymmer ej två på en gång.
Tempe I B. p. 290 Nr. 7. Ed. T. T. III p. 122.

6. MELEAGER.

Fordom af Parisk sten Praxiteles, herrlige mästarn,
 Formade Kypria's son, Eros, en lefvande bild;
 Kärleken nu deremot, den skönste af gudarne, skapat
 Denne Praxiteles här, till ett portrait af sig sjelf,
 Att bland menniskor han, han i himlen om älskog be-
 styre,
 Samt båd' gudar och jord lyde Begärens befäl.
 Hell dig, Meropernes heliga stad, som fostrat den nye
 Eros, gudars förvandt, kronan i svenners gelag!
 Ed. T. T. III p. 113,

7. DENSAMME.

Drinkare, tagen mig mot, som ur hafvet och böljorna
 frälsad,
 Frälst ur Piraters försåt, lidit i land hafveri!
 Knapt jag hunnit att sätta min fot ur skeppet på stranden,
 Förrn af kärlekens gud våldsamt jag fördes gerad
 Till den plats, der jag såg lustvandrande gossen allena,
 Och, ovillig, likväl villig jag hastade dit.

sculptoris, Amor, quem, dono amicæ Phrynæ
 datum, inter præstantissima ejus opera constat fu-
 isse. v. 7. Cos insula Meropum sedes appellatur
 jam in Hymno Homérico. 7. cfr. α Nr. 5.

Κωμάζω δ' οὐκ οἶνον ὑπὸ φρένα, πῦρ δὲ γεμισθεῖς.
 Ἀλλὰ φίλω, ξεῖνοι, βαῖον ἐπαρκέσατε,
 Ἀρκέσατ', ὧ ξεῖνοι, καὶ μὲ Ζηνίου πρὸς Ἔρωτος
 Δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν Φιλίας ἱκέτην.

Jacobs A. G. T. II p. 475 Nr. 85. Animadv. Vol. I P. 1 p. 39.

8. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Εὐδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλά πονήσας,
 Εὐδεις δ' ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρη,
 Εὐδεις καὶ Σμέρδης, τὸ Πόθων ἔαρ, ὧ σὺ μελίσδων,
 Βάρεβιτ', ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.
 Εἰς συ, γέρον, γὰρ Ἔρωτος ἔφους σκοπός· εἰς δὲ σὲ μῶνον
 Τόξα τε καὶ σκολιάς εἶχεν ἐκηβολίας.

Jacobs A. G. T. I p. 315 Nr. 29. Animadv. Vol. II P. 1 p. 69.

9. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Σάρδιες ἀρχαῖαι, πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 Ἐτρεφόμαν, χέρνας ἦν τις αἶν ἢ βακέλας
 Χρυσοφόρος, ῥήσων καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμᾶν
 Οὐνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,
 Καὶ Μούσας ἐδάην Ἐλικωνίδας, αἶ με τυράννων
 Θῆκαν Δασκύλεω μείζονα καὶ Γύγ.ω.

Jacobs A. G. T. I p. 522 Nr. 709. Animadv. Vol. I P. 2 p. 235.

v. 9. Ut veteres por Iovem hospitem invocare solebant hospites, sic poeta convivas, & ipsos Amoris telis saucios, per Ἔρωτα ξενιον implorat.
 8. cfr. α Nr. 6. v. 5 ita dedimus auctoritate J.; legitur in textu: ἡμεῶν γὰρ Ἔρωτος ἐ. σκ. —
 9. Alexander, Astolus, Suida teste, tragœdias quo:

Rusig af kärlekens glöd, ej af drufvornas, svärmar jag,
vänner,

Räcken en hjälpsam hand troget åt eder kamrat,
Räcken, kamrater, jag ber vid kärlekens skyddande gu-
dom,

Visen ejuslingen bort, hvilken er vänskap begär!

Tempe I B. p. 293 Nr. 10. Ed. T. T. III p. 120.

8. ANTIPATER från SIDON.

Allt är riktigt beställt: du, Anakreon, slumrar i grafven,
Cittran slumrar också, nattliga festens behag,
Smerdis slumrar. Men säg, åt de ljufva Begärens
vårfröjd,

Ack, hur ofta du skänkt nektar af skön harmoni!
Ensam kärlekens mål, o gubbe, ditt hjerta allena
Sökte dess båge att nå, sökte dess listiga skott.

Tempe I B. p. 41 Nr. 42 Ed. T. T. II p. 232.

9. ALEXANDROS.

Sardies, äldriga stad, förfädernes säte, såframt jag
Fostrad blifvit hos dig, vore jag lumpen kastrat,
Sloge på Tympanon grannt, galonerad: nu heter ja Alk-
man,

Sparta, det herrliga, nu nämnes min födelsebygd,
Helikons mör jag känner enhvar, och jordens despoter
Gyges och Daskyles sjelf äro ett intet mot mig.

Tempe I B. p. 31 Nr. 32. Ed. T. T. II p. 386.

que scripsit, ὡς καὶ ἐπὶ τὰ τραγικῶν εἶναι κριθέναι,
οἷπερ ἐπεκληθῆσαν ἡ πλειάς. Quæ vero Cicero
scripsit ad Atticum Ep. 22 accipienda videntur de
Alexandro Ephesio, Cosmographiæ auctore. v. 3.
Ipsum poetæ nomen, ab ἀλκη derivandum, non
sive gravitate hic ponitur.

10. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ὦ ξεῖνε, Φεῦγε τὸν χαλαζεπῆ τάφον,
 Τὸν Φρικτὸν, Ἰππώναικτος, οὐ τε χά τέφρα
 Ἰαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος,
 Μή πως ἐγείρης σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
 Ὃς οὐδ' ἐν Αἰδῇ νῦν κεκοίμικεν χόλον,
 Σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.

Jacobs A. G. T. I p. 425 Nr. 495. *Animadv.* Vol. II P. 2 p. 208.

11. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Πολλὸν αἶψ' Ἰταλὴς κείμεν χθονός, ἔν τε Τάραντος
 Πάτρης· τοῦτο δέ μοι πικρότερον θανάτου.
 Τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος· ἀλλὰ με Μοῦσαι
 Ἔστερξαν, λυγρῶν δ' ἀντὶ μελιχρὸν ἔχω.
 Οὐνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου· αὐτὰ με δῶρα
 Κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἡελίου.

Jacobs A. G. T. I p. 525 Nr. 715. *Animadv.* Vol. I P. 2 p. 151.

12. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Διογένης τόδε σῆμα, σοφοῦ κυνός, ὅς ποτε θυμῷ
 Ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοντα,
 ὦ μίᾳ τις πήρα, μία διπλοῖς, εἰς αἶψ' ἐφοίτα
 Σκήπων, αὐτάρεκους ὅπλα σαιοφροσύνας.
 Ἀλλὰ τάφου τοῦδ' ἐκτὸς ἴτ' ἀφρονες, ὥς ὁ Σινωπεὺς
 Ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν Αἰδῇ.

Jacobs A. G. T. I p. 325. Nr. 65. *Animadv.* Vol. II P. 1 p. 75.

10. cfr: α Nr. 27. v. 3. *Hirponax*, "acer hostis Bupalos", illum haud secus atque Athenin (l. Anthermon) vehementer vexavit, *Suida*

10. PHILIPPOS.

O vandringsman, fly denna fasansfulla graf!
 Hipponax hvilar här, hvars ord, en hagelskur,
 Ur multnad mun mot Bupalos sig gjuta ut!
 Ej må du väcka getingen, den slumrande,
 Som uti döden ej sin galla släckt ännu,
 Men skjuter säkert med de halta iambers pil!

Tempe I B. p. 46 Nr. 48. Ed. T. T. I p. 313.

11. LEONIDAS.

Fjerran ifrån Italiens jord och fjerran från Taras
 Hvilar jag, kränkt derutaf, mer än af lifvets förlust.
 Sådant är vandrarens lif: ej lif; men sångens gudinnor
 Ha mig af kärlek skänkt glädje i stället för qval.
 Aldrig Leonidas' namn försvinner, de qväden han diktat
 Ändatill seklernas slut evigt förkunna hans låf.

Tempe I B. p. 65 Nr. 68. Ed. T. T. I p. 388.

12. ANTIPATER.

Här är Diogenes' graf, den smutsige vises, som fordom
 Bar med en manlig själ lefnadens alla behof,
 Egde en våtsäck blott, en mantel, en käpp på sin vand-
 dring:

Så är den hofsame städs äfven med litet tillfreds.
 Nalkens ej grafven för när', I dårar; ty han från Sinopa
 Svurit er alla sitt hat äfven i skuggornas land!

Tempe I B. p. 73 Nr. 78. Ed. T. T. I p. 239.

teste, ὅτι αὐτοῦ εἰκονὰς πρὸς ὕβριν εἰργασάντο.

11. cfr. α Nr. 1. 12. cfr. α Nr. 6.

13. APXIOY.

α Καὶ γενέταν τοῦ νέρθε, καὶ οὐνομα, καὶ χθόνα
 φώνει,

Στάλα, καὶ ποία κηρὶ δαμείς ἔθανεν.

β Πατὴρ μὲν Πρίαμος, γὰρ δ' Ἴλιον, οὐνομα δ' Ἐκτωρ,
 ὦ νερ, ὑπὲρ πάτραις δ' ὤλετο μαρναίμενος.

Jacobs A. G. T. I p. 345 Nr. 140. Animadv. Vol. II P. 1 p. 1.

14. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,

Ὁρθεος ἔβη, Χρῦσιλλα, πάλαι δ' ἡῶος ἀλέκτωρ
 Κηρύσσων, φθονερὴν Ἡριγένειαν ἄγει.

Ὁρνίθων ἔρροις φθονερώτατος, ὅς με διώκεις
 Οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἡϊδέων δαίρους.

Γηράσκεις, Τιθωνέ· τί γὰρ σὴν εὐνέτιν Ἡῶ
 Οὕτως ὀρθηδίην ἤλασας ἐκ λεχέων;

Jacobs A. G. T. I p. 84 Nr. 3. Animadv. Vol. II P. 1 p. 291.

15. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὡμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μήποτ' ἐκείνης

Ἐξείν μήτε Φίλον κρέσσονα, μήτε Φίλην.

Ὡμοσεν ἄλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι

Ὅρκους μὴ δύνειν οὐατ' ἐς ἀθανάτων.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῶ θέρεται πυρὶ τῆς δὲ ταλαίνης

Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός.

Jacobs A. G. T. I p. 85 Nr. 6. Animadv. Vol. I P. 2 p. 260.

13. cfr. β Nr. 1.

14. cfr. α Nr. 48. v. 4.

Hæc vix aliter possunt accipi, quam de puerorum
 cætu, poetæ scholas frequentantium.

15. cfr. α Nr. 4. v. 3. "Nec jurare time; Veneris perjuriam

13. ARCHIAS.

α Grafvård, säg mig den slumrandes namn, dess fa-
der och hembygd,

Säg mig sättet också, hur han af ödet betvangs?

β Priamos heter hans far, han Hektor, i Ilion boren,
Och för sitt fäderneland föll han i stridens tumult.

Tempe I B. p. 86 Nr. 9. Ed. T. T. I p. 253.

14. ANTIPATER från THESSALONIKA.

Morgonen ilat sin kos, Chrysilla; den tidige hanen
Galar, oss begge till harm, väckande gryningens
stund.

Tvi dig, förhatliga kräk, som jagar mig arla ur huset,
För att i skolans qualm lyssna till pojkarnes snack!

O Tithonos, du åldras; ty säg, hvi dref du väl eljes
Morgongudinnan så fort opp ur din äktapaulun?

Ed. T. T. I p. 58.

15. KALLIMACHOS.

"Aldrig jag finner en yppare vän, eller skönare flicka,
Än min Ionis är", — svor Kallignótos en gång;
Svor; — men med rätta det sägs att kärlekens eder ej
nånsin

Tränga till örat af dem, hvilka Olympen bebo.
Ren han fångslas af andra behag, och den fordna gu-
dinnan,

Lik Megarensiske män, aktas ej mer än ett noll.

Ed. T. T. I p. 59.

*venti Irrita per terras & freta summa ferunt.
Gratia magna Iovi; vetuit pater ipse valere, Ju-
rasset cupide quidquid ineptus amor". Tibullus.
v. 6. Theocritus Idyll. XIV hæc habet: 'Αμ-*

16. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; οὐ προεφώνουν,
 Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
 Νῦν θυτίδες, καὶ θρίξ πολὴ, καὶ σῶμα βασιλῶδες,
 Καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκέτ' ἔχον χάριτας.
 Μήτηρ σοί, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
 Λίσσεται; ὥς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα.
Jacobs A. G. T. I p. 89 Nr. 21. Animadv. Vol. II P. 3 p. 175.

17. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ποῖεις πάντα, Μελίσσα, Φιλανθέος ἔργα μελίσσης,
 Οἶδα, καὶ ἐς κραδίην τοῦτο, γύναι, τίθεμαι.
 Καὶ μέλι μὲν στάζεις ὑπὸ χεῖλεσιν ἡδὺ Φιλεῦσα·
 Ἦν δ' αἰτῆς, κέντρῳ τύμμα φέρεις ἄδικον.
Jacobs A. G. T. I p. 93 Nr. 32. Animadv. Vol. II P. 2 p. 277.

18. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νῖφε, χαλαροβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου,
 Πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέφη.

μεν δ' οὔτε λογω τινος ἀξιοι, οὐτ' ἀριθμητοι,
 Δυστανοι Μεγαρηες, ἀτιμοτατη ἐνι μοιρη.
 16. cfr. α Nr. 10. 17. cfr. α Nr. 54. Ver-

16. RUPHINOS.

Prodi ke, sade jag ej: vi åldras? förmante jag icke:
 Snarligen stundar en dag, vänskapens sä-
 kra förderf?

Nu har grånat din lock, din panna är skrynklad, och
 kroppen

Skröplig, de fordna behag tala ej mer ur din mun.
 Säg, du stolta, om någon ännu dig nalkas, och vänligt
 Smeker? nej, som en graf gå vi dig alla förbi!

Ed. T. T. I p. 63.

17. MARKOS ARGENTARIOS.

Allt, Melissa, du gör som det blomsterälskande biet;
 Detta jag känner, och laggt grannt på mitt hjerta
 också.

Håning andas din mun, när du räcker den vänlig att
 kyssas,

Men när du fordrar contant, ger den ett svidande
 styng.

Ed. T. T. I p. 66.

18. ASKLEPIADES.

Snöga, förbränn, sänd hagel och mist, och ljunga din
 åska,

Hölj med svartaste moln himmelens herrliga
 hvalf!

satur hoc Epigramma in lusu verborum, quem
 reddere non valuimus. 18. cfr. α Nr. 14.

Ἦν γάρ με κτείνης, τότε παύσομαι ἢν δέ μ' ἀφῆς
ζῆν,

Καὶ διαθεῖς τούτων χείρονα, κωμάσομαι.

Ἐλκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ὃ ποτε πεισθεῖς,
Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδυσ θάλάμων.

Jacobs A. G. T. I p. 102 Nr. 64. *Animadv.* Vol. I P. 2 p. 42.

19. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Παλλὰς ἐσαθρήσασα καὶ Ἥρη χρυσοπέδιλος
Μαιονίδ', ἐκ κραδῆς ἱαχὸν ἀμφότεραι
Οὐκέτι γυμνούμεσθαι κρίσις μία ποιμένος ἀρκεῖ
Οὐ καλὸν ἠττάσθαι δις περὶ καλλοσύνης.

Jacobs A. G. T. I p. 103 Nr. 69. *Animadv.* Vol. II P. 3 p. 172.

20. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἰσχύλον ἦδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι
Τὸν μέγαν, οἰκείης τῇλ' ἀπὸ Κερροπίνης,
Λευκὰ Γέλα Σικελοῖο παρ' ὕδατα τίς φθόνος, αἰ', αἰ',
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

Jacobs A. G. T. I p. 318 Nr. 40. *Animadv.* Vol. II P. 2 p. 83.

19. cfr. α Nr. 10. In laudem Mæonidis puellæ.
v. 4. In verbis οὐ καλὸν & περὶ καλλοσύνης, acu-
men a poëta quæsitum, monente J. 20. Dio-
dorus Zonas, Sardianus, & Diodorus Junior,